

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การจัดการศึกษาในปี ค.ศ. 2000 มีเป้าหมายมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดคุณลักษณะ 3 ประการ คือ ประการแรก พัฒนาค้นในด้านสติปัญญา จิตใจ และร่างกาย ประการที่สอง เน้นความเป็นพลเมืองดี พึ่งตนเองได้ รับผิดชอบส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว และประการสุดท้ายสามารถพัฒนาอาชีพ พัฒนาสังคม และสิ่งแวดล้อม ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เพื่อปรับเข้าสู่โลกไร้พรมแดนด้วยการเรียนที่แท้จริง เรียนรู้เพื่อปฏิบัติได้จริง เรียนรู้เพื่ออยู่ร่วมกัน และเรียนรู้เพื่อชีวิต การเรียนรู้ที่แท้จริง คือ มีการผสมผสานความรู้ทั่วไปที่กว้างขวางอย่างเพียงพอ เพื่อเข้ากับบางวิชาได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง อีกทั้งยังต้องฝึกฝนในวิธีการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางการนำไปสู่การศึกษาตลอดชีวิต การเรียนรู้เพื่อปฏิบัติได้จริง เป็นการเรียนรู้ไม่เพียงแต่มีความชำนาญทางด้านวิชาชีพเท่านั้น แต่ยังสามารถรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ไม่ว่าจะเป็นการเรียนในระบบหรือนอกระบบ หรือตามอัธยาศัยก็ตาม การเรียนรู้เพื่อที่จะได้อยู่ร่วมกัน ด้วยการสอนให้เข้าใจผู้อื่นและตระหนักถึงความมนุษย์จะต้องพึ่งพาอาศัยกัน ดำเนินโครงการร่วมกันและเรียนรู้วิธีแก้ปัญหาข้อขัดแย้งต่าง ๆ ด้วยวิธีสันติ การเรียนรู้เพื่อชีวิต (Learning to Be Life) เพื่อจะได้สามารถปรับปรุงบุคลิกภาพของตนได้ดีขึ้น ในการจัดการศึกษาต้องคำนึงถึงการใช้เหตุผล ทักษะในการติดต่อสื่อสารผู้อื่น อีกทั้งต้องให้โอกาสแก่ทุกคนในการศึกษาตลอดชีวิต (ชัยอนันต์ สมุทวณิช, 2542 : เว็บไซต์)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 49 ให้ความสำคัญกับสิทธิเสมอภาค ในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งรัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึง 12 ปี และมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย นอกจากนี้ยังได้บัญญัติผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้อยู่ในภาวะยากลำบาก ต้องได้รับสิทธินี้ และการสนับสนุนจากรัฐ เพื่อให้ได้รับการศึกษาโดยทัดเทียมกับบุคคลอื่น (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช. 2550 : 15) รวมทั้งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545 หมวด 2 และหน้าที่ทางการศึกษาได้บัญญัติไว้ในมาตรา 10 ว่า การจัดการศึกษาจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี. 2545 : 7)

โยชิน แสงดี (2551 : เว็บไซต์) กล่าวว่าจากการศึกษา “อาชีวศึกษากับแนวทางพัฒนาฝีมือแรงงาน” พบว่าแนวโน้มของผู้เรียนจบในแต่ละปี ระดับมัธยมศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับระดับปริญญาตรีแต่ระดับอนุปริญญาไม่สูงขึ้นเป็นแนวระนาบ รวมทั้งจำนวนผู้จบการศึกษาสายอาชีวศึกษาลดลงอย่างต่อเนื่อง ขณะที่นักเรียนสายนี้ถือเป็นกำลังทัพใหญ่ในการที่จะพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตสินค้าต่าง ๆ เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ ส่วนประกอบคอมพิวเตอร์และอิเล็กทรอนิกส์ ศูนย์รวมการซ่อมเครื่องบิน การเดินเรือ สิ่งทอและอุตสาหกรรมอาหาร ดังนั้นเพื่อปรับฐานฝีมือแรงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น จำเป็นต้องเน้นการผลิตผู้จบการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาและอนุปริญญาในสายช่างวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพราะจากการคาดประมาณกำลังแรงงานไทย ผู้มีอายุระหว่าง 15-59 ปี ระหว่างปี 2548-2550 จากข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรที่ราชอาณาจักรรอบที่ 3 พบว่าในหมวดการทำงานนอกภาคเกษตรกรรม จำนวนแรงงานในสายมัธยมศึกษาจะเพิ่มในลักษณะที่ชันขึ้นเพราะเปลี่ยนแปลงไปตามชั้นการศึกษาภาคบังคับที่รัฐบาลกำหนดไว้และเร่งเพิ่มการผลิตผู้จบการศึกษาสายอาชีวศึกษา

การจัดการศึกษาอาชีวศึกษามุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพสามารถตอบสนองต่อความต้องการกำลังคนในการพัฒนาประเทศ และการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษา ให้สอดคล้องกับระบบมาตรฐานวิชาชีพและการประกันคุณภาพ มีการพัฒนากำลังคนอย่างกว้างขวาง ไม่มีข้อจำกัดครอบคลุมประชากรทุกเพศ ทุกวัย ทุกระดับ เป็นระบบเปิดสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้มุ่งหวังจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษามีคุณภาพสนองตอบเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545 ที่ประสงค์จะให้การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรมมีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ. 2548 : 1)

จากที่กล่าวมาวิทยากร เชียงกูล ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยด้านสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยรังสิต (2551 : เว็บไซต์) กล่าวว่าอาชีวศึกษาในประเทศไทยได้รับงบประมาณและความเอาใจใส่น้อยเมื่อเทียบกับสายสามัญและเทียบกับอาชีวศึกษาในประเทศอื่นเพราะคนไทยมีค่านิยมอยากได้ปริญญาเพื่อทำงานนั่งโต๊ะและการจัดการอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ยังมีคุณภาพต่ำ ผลผลิตที่ออกมาจึงต่ำ ราชการสถานประกอบการตีค่าเงินเดือนให้ต่ำกว่าคนจบจากมหาวิทยาลัย ทั้ง ๆ ที่สังคมยุคพัฒนาอุตสาหกรรมต้องการจ้างงานคนจบอาชีวะที่มีทักษะมากกว่าคนจบสายสามัญที่รู้ทางทฤษฎีทั่วไปและคนมีฝีมือก็มักหางานได้ง่ายและมีโอกาสเติบโตในภาคเอกชนได้ ปัจจุบันอาชีวศึกษาที่ให้บริการนักเรียนได้มากที่สุดคือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) รับผู้จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มาเรียนต่อ 3 ปี ในวิชาชีพด้านช่างอุตสาหกรรม เกษตรกรรม พาณิชยกรรม คหกรรม ศิลปกรรม

และการประมง มีนักเรียนระดับนี้ ประมาณ 7-8 แสนคน การจัดการศึกษาอาชีวศึกษา และการฝึกอบรมด้านอาชีพในปัจจุบัน ยังมีจุดอ่อนที่ต้องปฏิรูปอย่างมากคือ

1. ค่านิยมและระบบการให้ผลตอบแทนในสังคมไทยที่มองว่าการศึกษาอาชีวศึกษา ค่อยกว่าการศึกษาสายสามัญ ทำให้สถาบันศึกษาด้านอาชีวศึกษามักจะได้เด็กจากครอบครัวยากจน และคุณภาพระดับรองลงไปจากกลุ่มเด็กที่ได้เรียนต่อสายสามัญ

2. หลักสูตรกระบวนการเรียนการสอนยังล้าหลัง ครู อาจารย์ส่วนใหญ่ได้รับการฝึกอบรมแบบเก่า รู้ทฤษฎีจากตำรามากกว่าภาคปฏิบัติและมักสอนแบบคนทำงานประจำ ไปวัน ๆ ไม่ได้ค้นคว้าเพิ่มเติม หรือไม่ได้ไปเรียนฝึกอบรมจากสถานประกอบการ

3. การจัดการศึกษาและฝึกอบรมอาชีพระยะสั้น จะเน้นทางด้านการปฏิบัติแล้วแต่ความพร้อมของหน่วยงานผู้จัดมากกว่าจะคำนึงด้านความต้องการของผู้เรียนและตลาดแรงงาน

4. ขาดครูอาจารย์ ทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพ เพราะระบบการจัดการและให้ผลตอบแทนของสถาบันการศึกษาอาชีวศึกษา ไม่มีแรงจูงใจมากพอที่จะดึงดูดคนเก่ง ๆ มาเป็นครู อาจารย์

5. รัฐให้บริการไม่ทั่วถึงและไม่เสมอภาค โดยเฉพาะระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง (ปวส.) จำนวนนักเรียน ในสถาบันศึกษาเอกชนมีมากกว่าในสถาบันศึกษาของรัฐ นักเรียนในสถาบันเอกชนต้องเสียค่าเล่าเรียนแพงกว่านักเรียนในสถาบันของรัฐประมาณ 5-10 เท่า ผู้เรียนสถาบันเอกชนที่เป็น บุตรข้าราชการ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ ยังเบิกค่าเล่าเรียนได้บางส่วนขณะที่บุตรของเกษตรกร ประมง คนงานต้องเสียเต็มอัตรา

6. ทำงานแบบระบบราชการ ไปวัน ๆ หน่วยงานไหนหน่วยงานมัน ไม่มีการร่วมมือช่วยเหลือจากหน่วยงานอื่น กรมอื่น ในกระทรวงศึกษาหรือจากสถาบันที่สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งอาจารย์และเครื่องมือ เครื่องมือที่พร้อมกว่าหรือจากบริษัท โรงงานขนาดใหญ่อย่างจริงจัง เหมือนในต่างประเทศ

7. การฝึกอบรมทักษะวิชาชีพที่เป็นที่ต้องการของตลาด เช่น คอมพิวเตอร์ บัญชี ภาษาอังกฤษ ฯลฯ กลับปรากฏว่าภาครัฐให้บริการได้ไม่เพียงพอ ผู้เรียนต้องพึ่งสถาบันเอกชน ซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงกว่าการอบรมของภาครัฐ โดยที่ผู้เรียนต้องออกค่าใช้จ่ายเอง ไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือสนับสนุนจากภาครัฐ

จากสภาพปัญหาดังกล่าวพบว่าสถิติจำนวนนักศึกษาของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคายลดลง ดังนั้น ผู้วิจัยต้องการทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย เพื่อเป็นแนวทางที่จะนำผลการศึกษาไป

ปรับปรุงแก้ไขระบบการแนะแนวการศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาและการบริหารงานวิชาการ โดยเฉพาะแผนการรับนักศึกษาของสถานศึกษาตามนโยบายปรับปรุงคุณภาพผู้เรียนของสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนบุคคล และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมกับแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย
2. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อ ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

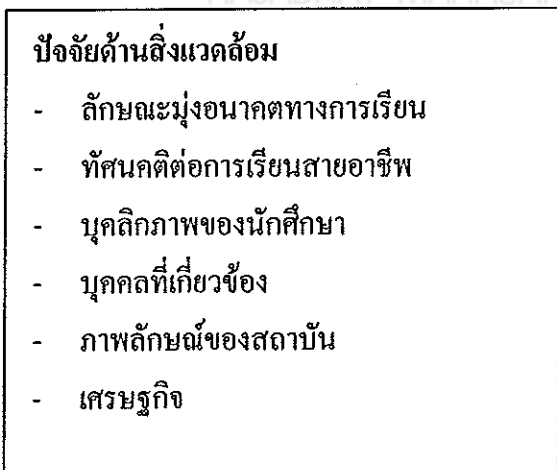
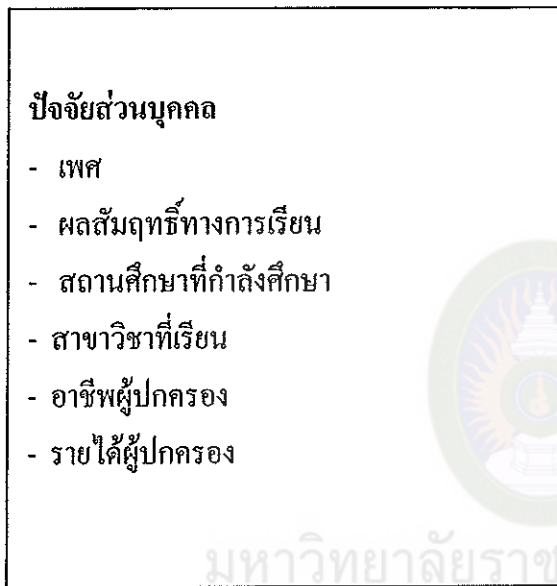
1. ปัจจัยด้านส่วนบุคคล และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย
2. ปัจจัยด้านส่วนบุคคล และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม สามารถสร้างสมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาโดยอาศัยกรอบแนวคิด ดังนี้

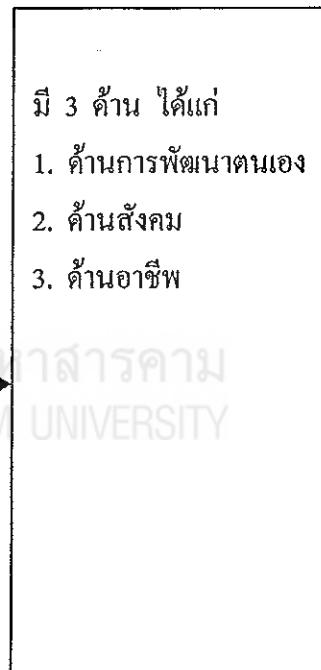
ตัวแปรอิสระ

ปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจ

ตัวแปรตาม

แรงจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา จังหวัดหนองคาย ซึ่งสามารถจำแนกได้ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2551 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย จำนวน 1,758 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2551 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย จำนวน 264 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 43)

3. ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรที่ศึกษาในครั้งนี้คือ

3.1 ตัวแปรอิสระ คือปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อ ได้แก่

3.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล จำแนกเป็น

- 1) เพศ
- 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 3) สถานศึกษาที่กำลังศึกษา
- 4) สาขาวิชาที่เรียน
- 5) อาชีพผู้ปกครอง
- 6) รายได้ผู้ปกครอง

3.1.2 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม จำแนกเป็น

- 1) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
- 2) ทักษะคิดต่อการเรียนสายอาชีพ
- 3) บุคลิกภาพของนักศึกษา
- 4) บุคคลที่เกี่ยวข้อง
- 5) ภาพลักษณ์ของสถาบัน
- 6) เศรษฐกิจ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจของนักศึกษาในการเลือกเข้าศึกษาต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ

- 3.2.1 ด้านการพัฒนาตนเอง
- 3.2.2 ด้านสังคม
- 3.2.3 ด้านอาชีพ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แรงจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อ หมายถึง แรงกระตุ้น หรือมูลเหตุที่เป็นเหตุชักนำ หรือ โน้มนำให้นักศึกษาเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2551 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย ซึ่งได้แบ่งแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

1.1 ด้านการพัฒนาตนเอง หมายถึง ความต้องการที่จะเรียนต่อ อันเนื่องมาจากต้องการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ เพิ่มวุฒิการศึกษา และประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อพัฒนาตนเองให้เจริญมีความก้าวหน้าในชีวิต

1.2 ด้านสังคม หมายถึง ความต้องการของนักศึกษาในการได้รับการยอมรับจากเพื่อนหรือบุคคลอื่น การมีบทบาทหน้าที่ส่วนรวมในการปฏิบัติกิจกรรม การปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลต่าง ๆ

1.3 ด้านอาชีพ หมายถึง ความต้องการของนักศึกษาที่จะหางานทำได้ง่าย ประกอบอาชีพมีรายได้เพิ่มขึ้น และเพื่อพัฒนาอาชีพให้ได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น

2. ปัจจัยส่วนบุคคล

2.1 เพศ หมายถึง เพศชายและเพศหญิง

2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2.3 สถานศึกษาที่กำลังศึกษา หมายถึง สถานศึกษาที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย ที่เปิดทำการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มี 5 แห่ง คือ สถานศึกษาที่ตั้งในเขตอำเภอเมือง ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคหนองคาย วิทยาลัยอาชีวศึกษาหนองคาย วิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมการต่อเรือหนองคาย และสถานศึกษาที่ตั้งอยู่นอกเขตอำเภอเมือง ได้แก่ วิทยาลัยการอาชีพบึงกาฬ และวิทยาลัยการอาชีพเซกา

2.4 สาขาวิชาที่ศึกษา ได้แก่ สาขาวิชาเครื่องกล สาขาวิชาเครื่องมือกลและซ่อมบำรุง สาขาวิชาไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และสาขาพาณิชยกรรม

2.5 อาชีพผู้ปกครอง หมายถึง ลักษณะงานที่ประกอบเป็นอาชีพ ของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง หรือผู้อุปการะนักศึกษาในขณะที่กำลังศึกษา

2.6 รายได้ผู้ปกครอง หมายถึง จำนวนเงินซึ่งเป็นรายได้ของบิดามารดาหรือผู้อุปการะนักศึกษา คิดเป็นจำนวน (บาท)ต่อเดือน เช่นเงินเดือน เงินค่าจ้างที่ได้รับโดยคิดเฉลี่ยเป็นรายเดือน

3. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม จำแนกเป็น

3.1 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาวางแผนปฏิบัติงานในการคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นทางการเรียน และปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จในอนาคต ตลอดจนสามารถควบคุมตนเองให้กระทำหรือเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง โดยเล็งเห็นผลกระทบตามมาทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

3.2 ทักษะคิดต่อการเรียนสายอาชีพ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนในสายอาชีพ ที่ได้เล็งเห็นความสำคัญ การเห็นคุณค่าและการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

3.3 บุคลิกภาพของนักศึกษา หมายถึง ลักษณะต่าง ๆ หรือพฤติกรรมที่แสดงออกของนักศึกษาที่ตอบสนองต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ในการดำรงชีวิต ซึ่งทำให้นักศึกษามีความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง

3.4 บุคคลที่เกี่ยวข้อง หมายถึง กลุ่มบุคคลที่ชักนำหรือโน้มน้าวให้นักศึกษาเข้าศึกษาต่อในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย ได้แก่ บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง เพื่อน คนรู้จัก ครูผู้สอนหรือการตัดสินใจด้วยตนเอง

3.5 สภาพลักษณะของสถาบัน หมายถึง สิ่งที่นักศึกษาเห็นว่าสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย แตกต่างกันหรือแตกต่างจากสถานศึกษาอื่น ๆ เช่น ชื่อเสียง การเรียนการสอน การสอบคัดเลือก ครูผู้สอน ค่าใช้จ่าย สถานที่ตั้ง เป็นต้น

3.6 เศรษฐกิจ หมายถึง ความต้องการของนักศึกษาที่จะมีอาชีพที่ก้าวหน้า อาชีพสุจริต อาชีพที่มีเกียรติ อาชีพอิสระ การหางานได้ง่าย การได้ทำงานในหน่วยงานของภาครัฐหรือภาคเอกชน การมีรายได้สูง และมีโอกาสในการเลือกงานที่เหมาะสมกับตนเอง

4. นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาใน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ในสถานศึกษาที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม กับแรงจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย
2. ข้อมูลที่ได้รับจากการวิจัยสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผน ด้านการบริหารงานวิชาการ งานพัฒนากิจการนักศึกษา และการแนะแนว ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. ได้ข้อมูลในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาศรัทธาต่อสถาบันทางอาชีวศึกษา และมีความรักความศรัทธาในอาชีพของตนเอง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY